

Kvindetinget.

—o—

„Vort Land“ er blevet saa henrykt over sin geniale Idé at spørre Kvinderne inde i Landstinget, at det lader en af sine Medarbejdere gaa fra Dør til Dør og afæske kendte Navne deres Mening om Spørgsmaalet.

Ogsaa Bladets forhenværende Redaktør, Professor Laurits V. Birck, har maattet holde for. Vi gengiver nogle af hans Udtalelser:

„Idéen er i sig selv genial, fordi den strax lyder bestikkende, medens den i samme Øjeblik, man trænger den igennem, vil overbevise enhver om det aandssvage i at give Kvinderne Valgret. Da Mændene kæmpede deres blodige Kamp for Valgretten rundt om i Verden, da var deres Førere de resgerende Folk overlegne i Intelligens og politisk Fremsyn.

Hvis Kvinderne nu skulde danne deres eget Ting, tror De da, det var muligt herhjemme at finde de c. 200 kvalificerede Kvinder, som der vilde være Brug for? Men naar man saa

alligevel havde fundet dem, og de var traadt sammen, saa antager jeg, at det vilde gaa med saadan en „Damedag“, som det gaar med et københavnsk Menighedsraad, at de vilde vise sig at være valgte af en Vælgermasse, af hvilke ikke 10 pCt. havde afgivet deres Stemmer. Forholdet er nemlig i Øjeblikket det over hele Linien, at det er de partiivrige Mænd, der driver Kvinderne til Valgbordet.

Men naar vi altsaa havde faaet et saadant „Kvindeting“, hvorledes tror De da, at det vilde behandle et Skatte-lovforslag eller et Næringsforslag?

Nej, det vilde højst kunde behandle et Grundlovsforslag — thi det kan alle tale med om — for iøvrigt i sine Forhandlinger at flyde hen i Sentimentalitet uden Blik for social Retfærdighed. Thi af hvem vilde dette Kvindeting komme til at bestaa? De Kvinder, der opdrager en Familie, eller styrer og holder sammen paa Familiens Ejendele, kort sagt alle de Kvinder, der er beskæftigede i sundt Arbejde for andre, de vilde betakke sig for at

sidde i en saadan Forsamling, der kun vilde blive Repræsentationen for den kvindelige Halvdannelse: Hele den begyndende Bogviden, der mangler Begreb om det praktiske, og som vel har noget Kendskab til Ting, men ikke til Tingenes Sammenhæng. —

Tænk Dem en Rigsdagsafdeling bestaaende af de kvindelige kommunale Repræsentanter, som De kender, og De vil i samme Øjeblik forstaa, hvor kurios Tanken er om et Ting af lutter kvindelige Medlemmer, der ikke vil blive andet end Persille paa Anretningen. — Den rendyrkede Tanke om Kvinders Valgret vil absolut gøre en til Modstander af denne ogsaa under anden Form. Vil man imidlertid mene, at et saadant Kvindeting vilde blive konservativt, saa vil jeg svare:

„Aah ja! Det vil maaske blive konservativt, men det vil blive konservativt i Ordets daarlige Betydning: „Initiativmanglende og aareforkalket.“

Kvindepolitiske Drømmerier.

—o—

Jeg drømte, at jeg ringede paa hos Dr. polit. Professor Laurits V. Birck.

„Er Professoren hjemme?“ spurgte jeg den agtværdige, mosgroede Husassistent, som lukkede op.

„Hvem er den Dame, om jeg maa spørge?“ spurgte den agtværdige og maalte mig med et mistroisk Blik.

„Jeg er Repræsentant for den kvindelige Halvdannelse, den begyndende Bogviden, den rendyrkede Persille.“

Hun stirrede forfjamsket paa mig, og jeg saa mig nødsaget til at give hende et Skub i Ryggen i Retning af Professorens Privatværelse.

Lidt efter kom hun tilbage og meldte: „Professoren befinder sig i Øjeblikket i Familiens Skød.“

„Saa meget desto bedre,“ afbrød jeg hende. „Det er netop der, jeg ønsker at træffe ham.“ Jeg banede mig Vej forbi hende og aabnede den Dør, som jeg formodede førte ind til Familiens Dagligstue.

Han sad lige for Døren, henslængt paa en Divan i en Stabel af Puder med en rød Fez paa Hovedet og svøbt i en Slobrok af den blødeste Kameluld. Omkring ham befandt sig flere Slægtled af Kvinder. En sad ved hans Side og bortviftede med et Batistes

Lommestørklæde Røgen, som steg op om hans Næse fra Snadden i hans Mund. En anden sad ved hans Fødder, parat til, hver Gang han gjorde en Bevægelse med Benene, at hindre Slumretæppet i at glide ned paa Gulvet. En tredje stod ved et Bord med skinnende Dug og tilberedte en Kop duftende Te fra det himmelske Rige. En fjerde stod med Sukkerskaalen, rede til at søde Husherrens Drik.

Jeg gik dristig frem i Stuen og præsenterede mig selv som Medarbejder ved „Kvinden og Samfundet“.

Damerne slog Hænderne sammen i Forfærdelse, Slumretæppet gled ned paa Gulvet, Dr. polit. Professor Laurits V. Birck steg op fra sine Puder og pegede med et Udtryk af inderlig Væmmelse paa Jus Suffragii-Medaljen paa mit Bryst.

„Bort med det aandssvage Stads!“ befalede han. „Den maa ikke ses i dette Hus, som er helliget den højeste Intelligens og det rendyrkede Familieliv. — Hvem har forresten haft Bud efter Dem?“

„Jeg kommer i Anledning af Professorens Udtalelser i „Vort Land“ om Kvindetinget,“ svarede jeg høfligt. „Tør jeg bede Dem præsentere mig for disse Damer?“

„Disse Damer,“ — Professoren lænede sig med Værdighed tilbage i Pu-

derne — „er alle sammen Kvinder, der opdrager en Familie eller styrer og holder sammen paa Familiens Ejendele, kort sagt: Repræsentanter for de Kvinder, som er beskæftigede i sundt Arbejde for andre.“

Samtlige Damer brød ud i Bifaldsytringer; Damen ved hans Side strøg ham kærligt over Panden med det Batistes; Damen ved hans Fødder svøbte med en om Bevægelse Slumretæppet om hans Ben. Damen ved Teborden fyldte den duftende Te i Koppen; Damen med Sukkerskaalen kom tre Stykker maskinhugget Melis i, og Familiens Ældste med det sølvhvide Haar holdt Drikken henimod hans Læber med et Udtryk af den dybeste Beundring.

Professor Laurits V. Birck nippede til den liflige Drik og nikkede bifaldende til samtlige opvartende Damer.

„Bryder I jer om at sidde i Landstinget?“ spurgte han med et skelmskt Smil. — Højlydt Protest.

„Interesserer I jer for Skattelovsforslag — eller Næringsforslag? Betaler ikke Eders Husherre Skatten for Jer og giver Jer den Næring, I behøver?“

Sølvklingende Lattertoner, istemmede af hase Durklange fra den mosgroede henne bag den halvtåabne Dør.

„Vil I — de sande Blomster i